

DOT HUTCHISONOVÁ

ZÁHRADA MOTÝLŮV

KRÁSA NEBOLA EŠTE NIKDY TAKÁ DESIVÁ

Záhrada motýľov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.xyz.sk
www.albatrosmedia.sk

Dot Hutchisonová
Záhrada motýľov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Dot Hutchisonová
ZÁHRADA MOTÝLOV

DOT HUTCHISONOVÁ

ZÁHRADA MOTÝLŮV

Preložila Marta Gergelyová

Mame a Deb.

*Pretože ste tú otázku už skoro zodpovedali,
než ste si uvedomili, aká je znepokojivá.*

A pre všetko ostatné.

!

Technici mu vravia, že dievčina za sklom nepreriekla, odkedy ju tam posadili. Najprv ho to neprekvapí, uvedomuje si, aké ohavnosti prežila, no keď ju teraz spoza jednostranne priehľadného skla pozoruje, stráca istotu. Mladá žena vyčerpane sedí na kovovej stoličke, brada jej klesla na obviazanú ruku, druhou kreslí na nerezový stôl nezmyselné symboly. Oči má napoly prिवreté, pod nimi sa vynímajú tmavé kruhy, čierne neumyté vlasy má vzadu ledabolo zviazané do uzla, pôsobia nevýrazne. Očividne je vyčerpaná.

No nevidí sa mu traumatizovaná.

Špeciálny agent FBI Victor Hanoverian chlipká kávu a uprene pozoruje dievča, kým čaká na ostatných členov tímu. Vlastne aspoň na svojho kolegu. Tretí najdôležitejší člen tímu je momentálne s ďalšími dievčatami v nemocnici, pokúša sa od lekárov získať správy o ich zdravotnom stave a, ak je to vôbec možné, ich mená a odtlačky prstov. Ďalší agenti a technici sú v tom dome; pre to málo, čo sa od nich dosiaľ dozvedel, by najradšej zavolať domov a porozprával sa so svojimi dcérami, uistil sa, že sú v poriadku. Lenže on vie, ako zaobchádzať s ľuďmi, najmä s deťmi, ktoré prežili traumy. Takže je rozumné, aby zostal tu a počkal na ten správny čas, keď sa s ňou bude môcť pohovárať.

Aj odtiaľto rozoznáva tenké ružové ryhy, čo jej okolo úst a nosa vytvorila kyslíková maska, všimne si šmuhy od hlíny a sadzí, ktoré má na tvári a na požičaných šatách. Vidí obvazy na rukách i ľavom ramene; spod tenučkého tielka, ktoré jej dal

niekto v nemocnici, zreteľne rozoznáva ďalšie. Dievčina má na sebe zelenkavé sanitárne nohavice, je bosá, z chladnej podlahy dvíha chodidlá. Napriek tomu sa nesťažuje.

Agent nevie ani len to, ako sa volá.

Nepozná mená väčšiny dievčat, ktoré zachránili, ani mená tých, ktorým už nedokázali pomôcť, lebo prišli neskoro. Veľmi neskoro! Túto mladú ženu počul hovoriť len s dievčatami, no ani vtedy nepadli žiadne mená; agenti sa nedozvedeli nič. Situácia teda nie je najlepšia. „Buď zomriete, alebo prežijete. Teraz však len pekne počkajte na lekárov a nechajte ich robiť, čo treba.“ Táto veta neznela veľmi povzbudzujúco, no zdá sa, že presne tak sa k tomu ostatné dievčatá postavili.

Mladá žena sa zrazu vystrie, pomaly natiahne ruky ponad hlavu, až kým sa jej neohne chrbát. Pôsobí ako tetiva. Mikrofóny zachytia bolestivé zapraskanie stavcov. Nato pokrúti hlavou a klesne späť na stôl – lícom sa opiera o kovový povrch, položí si naň aj dlane. Dáva sa opačným smerom od agenta, nie ku sklu, hoci zaiste vie, že tam je a že možno nie je sám. Jej poloha mu však umožní všimnúť si ešte niečo, niečo zaujímavé: línie.

V nemocnici získal ich fotografiu; teraz vidí len obrysy tých nádherných farieb, všimne si, ako sa jej vynímajú vzadu na pleci. Zvyšok kresby sa dá už ťažšie rozoznať, no jej tielko je tenučké, takže cezeň preda len čo-to zazrie. Vytiahne fotografiu z vrecka, zdvihne ju hore tak, že je za ňou sklo a za ním tá dievčina; díva sa na lesklý papier i na skutočný obrazec, ktorý jej vidieť na chrbte. Možno by tomu neprikladal až taký význam, no podobnú kresbu majú na sebe všetky dievčatá. Všetky okrem jedného. Rôzne farby, rôzne vzory, no v princípe to isté.

„Pane, myslíte si, že im to urobil ten chlap?“ pýta sa jeden z technikov, sledujúc dievčinu na obrazovke. Kamera ju zachytáva z opačnej strany výsluchovej miestnosti, ukazuje zväčšeninu jej tváre; má privreté oči, dýcha pomaly, zhlboka.

„To musíme zistiť.“ Nerád vyslovuje domnienky, najmä ak toho ešte veľa nevedia. V jeho kariére ide o ojedinelý prípad – skutočnosť je oveľa horšia než predstava. Victor je zvyknutý pripraviť sa na najhoršie. Ak zmizne dieťa, pracuje na stodesať percent, aj keď si myslí, že to úbožiatko napokon nenájde živé. Nádej v sebe možno živí, to áno, no zázraky nečaká. Videl už telička také drobné, že ani neveril, ako môže jestvovať taká malá truhlička; videl deti, ktoré znásilnili, ešte skôr než sa naučili rozprávať, dokázali rozmýšľať. Tento prípad je však taký ohromujúci, že stráca pôdu pod nohami.

Nevie dokonca ani to, koľko má tá dievčina rokov. Podľa odhadu lekárov šestnásť až dvadsaťdva. To mu však veľmi nepomôže. Keby mala šestnásť, asi by ju mal zastupovať niekto zo sociálky. Ľudia od nich sa však už do nemocnice aj tak nahrnuli a všetko sťažili. Áno, disponujú neoceniteľnými a prepotrebnými službami, no napriek tomu mu momentálne stoja v ceste! Snaží sa pripomenúť si svoje dcéry – čo by ony robili, keby ich niekto uväznil ako túto dievčinu. Napokon však usúdi, že ani jedna z nich by sa nesprávala takto uzavreto a sebestačne. Znamená to vari, že táto mladá žena je staršia než jeho dcéry? Alebo prežila toho toľko, že už pôsobí apaticky?

„Dostali sme správy od Eddisona alebo Ramirezovej?“ Victor sa pýta technikov, nespúšťajúc z dievčiny oči.

„Eddison je už na ceste; Ramirezová je ešte v nemocnici s rodičmi najmladšieho dievčaťa,“ hlási mu jedna zo žien. Yvonne

sa na dievčinu v miestnosti nedíva, dokonca ani na obrazovku. Doma má bábätko, dievčatko. Victor zvažuje, či by ju nemal z prípadu odvolať – veď sa práve vrátila z materskej! –, no potom usúdi, že ak na to nebude mať žalúdok, sama mu to navrhneme.

„Vyšetrovanie teda spustila tá najmladšia?“ spýta sa Yvonne.

„Bola nezvestná len niekoľko dní. Zmizla z nákupného centra, bola tam s kamarátkami. Povedali, že vyšla zo skúšobnej kabínky, aby si vzala inú veľkosť, no nikdy sa už nevrátila.“

Takže teraz treba nájsť o jednu nezvestnú menej.

V nemocnici vyfotografovali všetky dievčatá, dokonca i tie, ktoré zomreli cestou alebo hneď po príchode. Potom fotky porovnávali s fotografiami v databáze nezvestných. Kým prídu výsledky, chvíľu to potrvá. Keď sa agenti či lekári spýtali dievčat, ktoré na tom neboli až tak zle, ako sa volajú, všetky sa obrátili na dievčinu, ktorá je teraz vo výsluchovej miestnosti – zjavne na svoju vodkyňu – a väčšina z nich potom nič nepovedala. Zdalo sa, že zopár sa nad otázkou aj zamyslelo, no napokon sa rozplakali. Len tým vyplašili sestričky; tie sa potom rozbehli po lekárov.

No dievčina vo výsluchovej miestnosti takto nereagovala. Keď sa jej spýtali na meno, jednoducho sa odvrátila. Skutočne sa zdá, že nemá záujem, aby zistili jej pravú identitu.

Preto niektorí polemizujú o tom, či vôbec ide o obeť.

Victor povzdychne, dopije kávu do poslednej kvapky, skrčí pohárik a hodí ho do koša na odpadky pri dverách. Radšej by počkal na Ramirezovú; prítomnosť ďalšej ženy v takýchto prípadoch vždy pomôže. Lenže – môže si na ňu dovoliť čakať? Nedá sa odhadnúť, ako dlho bude s rodičmi toho dievčaťa v ne-

mocníci, alebo či sa do nemocnice neprihrnú aj ďalší rodičia. Teda v prípade, ak sa fotografie zjavia v médiách. Ak sa teda mediám vôbec poskytnú, poopraví vlastnú myšlienku. Toto skutku nenávidí. Nenávidí zverejňovanie fotiek obetí na televíznej obrazovke a v novinách, pretože tak sa im nikdy nepodarí zabudnúť na to, čo sa im stalo! Mohli by počkať aspoň dovtedy, kým sa o nezvestných nedozvedia viac.

Dvere za ním sa otvorili a následne silno pribuchnú. Miestnosť je zvukotesná, no sklo troška zarinčí. Dievčina si bleskovo sadne a zúženými očami naň pozrie. A, domyslíme si, aj na tých, o ktorých vie, že sú za ním.

Victor sa neobráti. Nik predsa netrieska dverami tak ako Brandon Eddison. „Niečo nové?“ spýta sa ho.

„Porovnali zopár relatívne čerstvých správ. Rodičia sú už na ceste. Zatiaľ ide len o Východné pobrežie.“

Victor zloží fotografiu zo skla a vloží si ju späť do saka. „A naša dievčina? Nič nové?“

„Keď ju sem priviezli, niektoré dievčatá ju oslovovali Maya. Ale bez priezviska.“

„Môže to byť jej skutočné meno?“

Eddison zafuní. „Pochybujem,“ odvetí, pasujúc sa so zipsom bundy. Pod ňou má tričko futbalového tímu Redskins. Keď jednotka rýchleho nasadenia našla obeť, ktoré ešte žili, privolali Victorov tím, aj keď nemali práve službu. Keďže Victor pozná Eddisonov vkus, je nesmierne vďačný, že dnes nemá na tričku nahé ženy! „Hlavný dom práve prečesáva jeden z tímov – či tam ten bastard nenechal niečo osobné.“

„Obaja sa nepochybné zhodneme na tom, že si z tých dievčat ponechal niečo veľmi osobné.“

Keďže Eddison neprotestuje, pravdepodobne si spomenul na hrôzy, čo v tom dome videl. „A prečo si priviedol práve túto?“ pýta sa Victora. „Ramirezová vraví, že je tam pár dievčat, čo nemajú až také vážne zranenia. Skôr sú vystrašené. Možno z nich niečo dostaneme. Táto však vyzerá ako tvrdý oriešok.“

„Ostatné na ňu zbožne hľadajú, a ja chcem vedieť prečo. Mali by sa predsa zúfalo snažiť dostať domov, nie? Prečo potom pri každej otázke, ktorú dostanú, pozrú práve na túto dievčinu a napokon nič nepovedia?“

„Myslíš, že by v tom mohla mať prsty?“

„Presne to chcem zistiť.“ Victor zdvihne z pultu fľašu vody a zhlboka sa nadýchne. „No dobre. Poďme sa teda s ňou pozhovárať, poďme sa pozhovárať s Mayou.“

Keď vojdú do výsluchovej miestnosti, dievčina sa opiera o stoličku, prsty má ofačované gázou, prepletené, položené na bruchu. Victor očakával obrannejší postoj. Zo zachmúreného výrazu svojho kolegu je zrejmé, že aj jeho to zaskočilo. Dievčina si ich premeria, spracováva detaily, v myslí si o nich nepochybne utvára obraz. Jej tvár však neprezrádza nič, celkom nič.

„Ďakujem, že ste s nami šli,“ pozdraví ju Victor, bagatelizujúcu skutočnosť, že jej vlastne nedali na výber. „Toto je špeciálny agent Brandon Eddison. Ja sa volám Victor Hanoverian a som hlavný špeciálny agent, ktorý má tento prípad na starosti.“

Na okamih jej mykne kútikom úst, no nedá sa to nazvať úsmevom. „Hlavný špeciálny agent Victor Hanoverian,“ zopakuje chrapľavým hlasom, aký mávajú fajčiari. „Dost ťažko sa to vyslovuje.“

„Dali by ste prednosť Victorovi?“

„Nedala by som prednosť ničomu, ale vďaka.“

Victor odkrúti zátku a podá jej fľašu vody. Zároveň to využije a odkloní sa od pôvodnej stratégie. Usúdi, že nie je traumatizovaná a už vôbec nie plachá. „Zvyčajne sa predstaví aj druhá strana.“

„Nápomocná informácia?“ odvetí Maya. „Akože vy radi pleťtete košíky a veľa plávate a Eddisona teší, keď sa môže prejsť ulicami v štekloch a v minisukni?“

Eddison zamrmle a buchne pästou do stola. „Ako sa voláte?“

„Len žiadne hrubosti...“

Victorovi sa chce usmiať, no zamaskuje to hryznutím do pery. Lenže mu to nepomôže a situácii to neprospeje. A už vôbec nie psychickému rozpoloženiu jeho kolegu! „Povedali by ste nám, prosím, ako sa voláte?“

„Ďakujem, ale nepoviem. Nemyslím totiž, že by ste moje meno mali vedieť.“

„Niektoré z dievčat vám vraveli Maya.“

„Prečo sa ma teda silou-mocou pýtate na meno, keď ho viete?“

Victor začuje, ako sa Eddison prudko nadýchne, no ignoruje to. „Radi by sme sa dozvedeli, kto ste a ako ste sa tu ocitli. Chceli by sme vám pomôcť vrátiť sa domov.“

„A keby som vám povedala, že vašu pomoc nepotrebujem?“

„V tom prípade by som si kládol otázku, prečo už dávno nie ste doma, prečo ste zostávali tam, kde ste boli.“

Na tvári sa jej zjaví čosi ako náznak úsmevu. Mykne obočím, naznačuje súhlas. Je krásna, má zlatistú pokožku a bledohnedé, skoro jantárové oči. No je aj tvrdá. Jej úsmev si treba zaslúžiť. „Myslím, že odpoveď na tú otázku obaja poznáme. Lenže už tam nie som, však? A odtiaľto sa domov viem dostať.“

„No a kde to je? Kde je váš domov?“

„Neviem, či tam stále je.“

„Toto nie je hra!“ zasyčí Eddison.

Dievčina sa naňho ostro pozrie, trocha pohrdlivo. „Nie, pravdaže nie. Mŕtvi ľudia, zničené životy... Okrem toho som si istá, že vám vôbec nehralo do karát, keď vás vyrušili a museli ste prerušiť sledovanie futbalového zápasu.“

Eddison sa začervená a zips na bunde, pod ktorou má košeľu fanúšika, si potiahne vyššie.

„Nevyzeráte veľmi nervózna,“ poznamená Victor.

Dievčina pokrčí plecami a chlipne si vody, v obviazaných rukách drží fľašu veľmi opatrne. „A mala by som byť?“

„Pri rozhovore s FBI väčšina ľudí je.“

„Nie je to až taký rozdiel, ako hovoriť s...“ No v tom si zahryzne do popraskanej spodnej pery a pri pohľade na kvapky krvi, čo jej presiaknu cez dopukanú kožu, zvráští tvár a hlavu zakloní dozadu. Potom sa znova napije.

„Hovoriť s...?“ Victor ju jemne nabáda k odpovedi.

„No s ním,“ odvetí, „so Záhradníkom.“

„Ten chlap, ktorý vás držal proti vašej vôli – hovorili ste s jeho *záhradníkom*?“

Dievčina pokrúti hlavou. „Nie. *On* je ten Záhradník.“

Aby ste mi rozumeli, to meno som mu nedala zo strachu alebo preto, že by som k nemu cítila prehnanú úctu. A už vôbec nie pre pomýlený vlastnícky komplex! Vôbec som mu ho nedala. Presne tak ako všetko ostatné na tom mieste, aj to meno bolo vymyslené, vykonštruované na základe našej vlastnej nevedo-

mosti. Každá neznáma sa nahradila nejakým výmyslom, a čo sa nevykonštruovalo, to napokon ani vlastne nezavážilo. Povedala by som, že šlo o akúsi formu pragmatizmu. Prívetiví ľudia s veľkým srdcom, ktorí zúfalo bažia po odobrení svojich činov inými, sa stanú obeťou štokholmského syndrómu, zatiaľ čo my ostatní sa riadime pragmatizmom. Keďže som to i ono zaznamenala u iných, hlásim sa k pragmatizmu.

To meno som začula prvý deň, čo som sa ocitla v Záhrade.

Keď som sa prebrala z bezvedomia, príšerne ma bolela hlava. Bolo to stokrát horšie než po opici; nikdy som nič podobné nezažila! Zo začiatku som nemohla ani len otvoriť oči. Pri každom nádychu ma strašne bodlo v hlave, o pohybe nevraviac. Musela som vykriknúť, pretože som na čele i očiach odrazu pocítila chladnú vlhkú handričku. Potom mi nejaký hlas oznámil, že je to len voda.

Nevedela som, čo ma vystrašilo viac: či skutočnosť, že sa tá osoba s týmto zrejme často stretávala, či to, že ide o ženu.

Ani jeden z dvojice, ktorá ma uniesla, nebol žena, toľko som vedela.

Vzadu na pleciach som pocítila rameno, jemne ma vyrovnalo. Potom mi jej ruka o pery pritisla pohár. „Je to len voda, naozaj,“ zopakovala.

A tak som sa napila. Vlastne bolo jedno, či ide „len o vodu“ alebo o niečo iné.

„Dokážeš prehltnúť tabletky?“ spýtal sa ten hlas.

„Áno,“ šepala som; dokonca i ten nepatrný zvuk mi spôsobil nevýslovnú bolesť, akoby mi niekto vrazil do hlavy klinec.

„Otvor teda ústa.“ Keď som to urobila, žena mi na jazyk položila dve ploché pilulky a znova mi k perám priložila pohár s vodou. Poslušne som ich prehltila. Keď ma potom jemne ulo-

žila späť na chladivú plachtu a pevný matrac, snažila som sa pilulky nevyvrátiť. Nato žena dlho mlčala. Ozvala sa až vtedy, keď mi za viečkami prestali tancovať farebné svetlá a dokázala som sa trochu pohnúť. Potom mi sňala handričku, ktorou som mala zakrytú tvár, a pred svetlom hore mi tienila oči, až kým som neprestala žmurkať.

„Takže – nerobíš to prvý raz,“ zachraptila som.

Podala mi pohár vody.

Aj keď bola na stolčeku vedľa postele zohnutá, nebolo ťažké uhádnuť, že je vysoká. Vysoká a pevná, s dlhými nohami a vypracovanými svalmi. Ako Amazonka. Alebo vlastne ako levica – keď sa prikrčila, vyzerala, akoby nemala kosti. Presne tak, ako pôsobia mačky. Žltohnedo zlatisté vlasy mala hore na hlave zviazané do akéhosi trendy chvosta, vyzeral však čudne. Jej tvár mala jasné, nápadné črty, oči boli hlboké, hnedé, so zlatými škvŕnkami. Mala na sebe hodvábne čierne šaty, ktoré sa zaväzovali až vysoko pod krkom.

Môj úprimný obdiv prijala s niečím, čo by sa dalo nazvať úľava. Asi to takto bolo lepšie, lepšie ako hystericky jačať; také reakcie už predtým pravdepodobne okúsila.

„Hovoria mi Lyonette,“ povedala, keď som si ju už poprezerala, a zadívala sa na pohár vody. „Ani sa nenamáhaj povedať mi, ako sa voláš. Aj tak ťa tak nebudem môcť volať. Najlepšie bude, ak na svoje meno zabudneš.“

„Kde sme?“

„V Záhrade.“

„V Záhrade?“

Pokrčila plecami. Ešte aj to pôsobilo takmer étericky, pôvabne a ladne. „Na mene nezáleží. Chceš si to tu poprezerat?“

„Predpokladám, že nepoznáš skratku, ktorou by som sa od-tiaľto dostala von, však?“

Len sa na mňa zahľadela.

Dobre teda. A tak som si prehupla nohy cez hranu postele, zaprela sa o matrac a – bože, až vtedy som si uvedomila, že som, ako ma boh stvoril! „Kde mám šaty?“

„Tu,“ odvetila a podala mi čosi čierne z hodvábu. Vyklúli sa z toho priliehavé šaty po kolená až celkom ku krku, no s hlbokým výstrihom na chrbte, s neskutočne hlbokým výstrihom... Keby som mala jamky na zadku, potom by ich určite videla! Pomohla mi zaviazať opasok okolo bokov – pripomínal lano – a jemne ma potisla k dverám.

Miestnosť bola strohá, príliš strohá – nebolo v nej nič okrem postele a malej toalety a umývadla v rohu. V druhom rohu sa zas nachádzalo čosi ako malilinká otvorená sprcha. Steny boli z hrubého skla, namiesto dverí bol len otvor, na každej strane skla som si všimla koľajničky.

Lyonette neušlo, že sa na ne dívam a zamračila sa. „Spúšťajú sa tadiaľ nepriehľadné steny. To aby sme sa zdržiavali vo svojich izbách a neboli na očiach,“ vysvetlila.

„Často?“

„Občas.“

Cez otvor v stene, nazvime to dverami, sa napravo vchádzalo do úzkej chodby. Naľavo chodba pokračovala len kúsok, potom nasledoval ďalší roh. Takmer hneď oproti otvoru – dverám bol ďalší vstup s ďalšími koľajničkami. Viedol do jaskyne, vlhkej a studenej. Celkom vzadu som zbadala otvorenú klenbu, spod ktorej vial vetrík. Osviežil tmavý kamenný priestor a prepustil trocha svetla. To sa odrazilo vo vodopáde, ktorý sa

penil a žblnkotal vonku pred jaskyňou. Lyonette ma spoza vodnej clony vyviedla do záhrady. Bola neskutočne nádherná, pohľad na ňu ma takmer zabolel. Medzi množstvom bujných listov a stromov kvitli úžasné kvety všakovakých farieb, pomedzi ne poletovali mračná motýľov. Nad nami bol umelý útes, na ňom plno zelene a stromov, ich koruny sa celkom hore dotýkali sklenej strechy. Týčila sa rovno nad našimi hlavami, zdala sa veľmi ďaleko. Cez nižšiu zeleň som zbadala vysokánske čierne steny. Boli také vysoké, že nebolo vidieť, čo je za nimi. Ďalej som si všimla malé čistinky obkolesené viničom. Napadlo mi, že by sa z nich mohlo vchádzať do chodieb, ako je tá, ktorou sme prešli.

Bolo to obrovské átrium, už len jeho veľkosť pôsobila impozantne, až človeku vyrážalo dych, o hýrivých farbách nehovoriac! Vodopád padal do úzkeho potôčika, ten vytváral meandre a vlieval sa do nevelkého jazierka posiateho leknami. Pomedzi zeleň sa prepletali pieskové chodníčky, viedli k ďalším dverám.

Svetlo, ktoré k nám prenikalo cez sklený strop, malo odtieň tmavej levandule, akoby bolo počmárané ružovou a modrou – zvečerievalo sa. Keď ma uniesli, bolo jasné odpoľudnie. Teraz sa mi zdalo čudné, že ide o ten istý deň. Pomaly som prešla dookola, snažila som sa to všetko pochopiť, no bolo toho priveľa. Nevidela som ani polovicu všetkého, čo tam bolo, môj mozog nedokázal spracovať ani polovicu toho, čo som videla.

„A ten hnusák?“

Lyonette sa vlastne zasmiala, bol to však ostrý, krátky smiech; akoby sa zľakla, že ju môže niekto začuť. „Hovoríme mu Záhradník,“ odvetila stroho. „Výstižné, však?“

„A toto miesto?“

„Vitaj v Záhrade Motýľov.“

Obrátila som sa k nej, chcela som sa spýtať, čo to znamená, no potom som to zbadala.

Dievčina sa poriadne napije vody, fľašou si prechádza po dlaniach. Keď sa zdá, že nemieni pokračovať, Victor jemne poklepká po stole, aby na seba upozornil.

„Zbadali ste to? Čo ste zbadali?“ nabáda ju, aby im to hneď vysvetlila.

Ona však mlčí.

Victor vytiahne z vrecka saka fotku a položí ju na stôl medzi nich.

„Čo ste zbadali?“ zopakuje otázku.

„Pozrite, keď sa ma vypytujete na veci, ktoré už dávno viete, nevyznieva to veľmi dôveryhodne.“ Dievčina však nepôsobí napäto. Znova sa oprie, tak ako predtým.

„Sme FBI; ľudia nás teda zvyčajne vnímajú ako tých dobrých.“

„A čo, vari si Hitler o sebe myslel, že je zlý?“

Eddison sa ihneď posunie celkom na kraj stoličky. „Porovnávate FBI s Hitlerom?“

„Nie, debatujem o perspektíve a morálnej relativite.“

Keď prebrali ten telefonát, Ramirezová sa bez meškania vybrala do nemocnice a Victor prišiel sem, aby koordinoval množstvo informácií, ktoré prichádzali. Eddisonovi teda zostala návšteva toho domu. Pokiaľ ide o šokujúce prípady, Eddison ich vždy rieši s horúcou hlavou. Keď si to Victor uvedomí, znova prejde očami na dievčinu na druhej strane stola. „Bolelo to?“

„Veľmi,“ odvetí ona a prstami prejde po líniách na fotografii.

„Lekári tvrdia, že to tam máte už niekoľko rokov?“

„Hovoríte to ako otázku.“

„Oznamovacia veta, ktorú treba potvrdiť,“ objasní Victor a tentoraz sa už usmeje.

Eddison sa naňho zamračí.

„V nemocniciach sa toho veľa urobí i narozpráva, no nepovedala by som, že sú celkom nekompetentné.“

„A to má zas čo znamenať?“ zasyčí Eddison.

„Áno, mám to už niekoľko rokov.“

Victor vie, ako to funguje; má predsa toľko skúseností! Nazbieral ich, keď sa svojich dcér vypytoval na hodnotenia učiteľov, na výsledky skúšok, na frajerov. Minútu či dve nechá ticho dominovať, sleduje, ako dievčina tú fotku opatrne obracia. Keby mal k dispozícii väčší tím, a teda aj psychiatrov, tí by mu o jej správaní iste čo-to povedali. „Koho na to mal?“ pýta sa Victor.

„Toho, komu bezhranične dôveroval.“

„Muž so všestranným nadaním,“ utrúsi Victor.

„Vic–“ začne Eddison, no hneď stíchne.

Victor nespúšťa z dievčiny oči, kopne do nohy stoličky, na ktorej sedí jeho kolega, a ten sa trochu zatrasie. Odmenou mu je nepatrný náznak úsmevu. Nie úsmev ako taký, nie zreteľný náznak, no niečo tam je.

Dievčina zaškúli cez okraje gázy, ktorou má obviazané prsty – pripomína to skôr celé rukavice než rukavice bez prstov. „Ihly narobia veľa hluku, však? Ak teda nemáte na výber. Lenže vy máte na výber, jestvuje istá alternatíva.“

„Smrť?“ háda Victor.

„Ešte horšie.“

„Ešte horšie ako smrť?“

Eddison zbledne a dievčaťu to neunikne. Nevysmeje sa mu však, len vážne prikývne. „On vie, o čo ide. Lenže vy, vy ste tam neboli, však? Prečítať si o tom je celkom iné, ako vidieť to na vlastné oči.“

„Maya, čo môže byť ešte horšie ako smrť?“

Dievčina strčí necht pod jednu z čerstvých chrást na ukazováku a zoškrabne ju. Na gáze sa zjavia červené bodky. „Čudovali by ste sa veru, ako ľahko sa dá zohnať všetko, čo treba na tetovanie.“

Počas prvého týždňa mi vždy niečo prepašovali do večere, aby som bola poddajná. Cez deň mi robila spoločnosť Lyonette. Ostatné dievčatá – a nebolo ich zrejme málo – sa so mnou nestretávali. Keď som jej to pri obede spomenula, odvetila, že tak to obyčajne chodí.

„Nariekanie totiž vyvoláva v ľuďoch stres,“ utrúsila s ústami plnými šalátu. Nech by som už o tom záhadnom Záhradníkovi povedala to či ono, strava tam bola vynikajúca! „Väčšina z nás sa tomu preto radšej vyhne, stretne sa s novou až vtedy, keď vieme, ako si zvyká.“

„Okrem teba, Lyonette.“

„Nieкто to musí robiť. Ak sa inak nedá, viem sa so slzami vysporiadať.“

„Potom mi musíš byť veľmi vďačná, že som ťa ich ušetrila.“

„Keď sme už pri tom...“ Lyonette napichla na vidličku kúsok grilovaného kurčťa a pokrútila ňou. „Plakala si vôbec?“

„A malo by to zmysel?“

„Či si plakala alebo nie, nezmení to nič na tom, ako sa budem k tebe správať.“

„Daj mi vedieť, ako sa mám správať, a ja to urobím.“

Zaškerila sa na mňa, videla som jej všetky zuby. „Správaj sa, ako uznáš za vhodné, no naňho nič neskušaj.“

„Prečo chce, aby som v noci spala?“

„Preventívne opatrenia. Koniec koncov, len kúsok odtiaľto je útes.“

A tak som dumala, koľko dievčat už z neho skočilo, kým nezaviedol preventívne opatrenia. Snažila som sa odhadnúť, aké vysoké je to umelé monštrum. Sedem a pol, možno až deväť metrov? Stačí to, aby sa niekto po dopade na zem zabil?

Keď lieky prestali účinkovať, zvykla som si prebúdzieť sa v tej prázdnej izbe; Lyonette vždy sedela na stolčeku vedľa postele, na ktorej som ležala. Lenže koncom prvého týždňa som sa zobudila na bruchu. Ležala som na lavici s tvrdým matracom, vzduchom sa šíril silný dezinfekčný zápach. Bola som v inej izbe, väčšej, namiesto sklenených stien tu boli steny z kovu.

A bol v nej ešte niekto.

Najskôr som dobre nevidela, lebo som mala od spánku spôsobenou liekmi zalepené oči, no cítila som, že tam niekto je. Pokúšala som sa dýchať rovnomerne, potichu, naťahovala som uši. Potom však na moje nahé lýtko dopadla čiasa ruka. „Viem, že si hore,“ začula som.

Bol to mužský hlas, ani nie hlboký, ani nie vysoký, no celkom určite šlo o niekoho so stredoatlantickým prízvukom. Bol to príjemný hlas. Niečia ruka mi prešla hore po nohe, potom po

zadku, zastala vzadu na drieku. Aj keď bolo v izbe teplo, pri dotyku tej ruky mi naskočila husia koža.

„Bol by som radšej, keby si sa nehýbala, inak to obaja oľutujeme.“ Keď som skúšala obrátiť hlavu k tomu hlasu, ruka sa presunula na môj zátylok a zamedzila mi v pohybe. „Bol by som radšej, keby som ťa na tento akt nemusel zviazať; ničí to totiž línie mojej práce. Ak si však myslíš, že sa nedokážeš nepohnúť, dám ti niečo, čo ti v pohybe zabráni. Opakujem však – radšej by som to robil bez toho. Vydržíš bez pohybu?“

„O čo ide?“ spýtala som sa takmer šeptom.

Do ruky mi strčil kus lesklého jemného papiera.

Pokúšala som sa otvoriť oči, no po práškoch na spanie ich mám ráno vždy hrozne zlepené. „Ak nezačneš *hneď*, smiem si, prosím, sadnúť?“

Rukou ma pohladkal po vlasoch, nechtami mi zľahla prešiel po hlave. „Smieš,“ povedal. V jeho hlase som začula prevapenie. Napriek tomu mi pomohol sadnúť si. Popretierala som si oči, zbavila sa drobných kryštálikov, čo sa v nich vytvorili, a pozrela dolu na obrázok. Cítila som, ako ma rukou neprestajne hladká po vlasoch. Pomyslela som si na Lyonette i na ostatné dievčatá, ktoré som zatiaľ spozorovala len z diaľky. Nedá sa povedať, že som bola prekvapená.

Vystrašená a nervózna, to áno, ale prekvapená nie.

Stál za mnou, okolo neho sa vznášala vôňa korenistej kolínskej. Nie vyzývavej, no asi drahej. Predo mnou bolo všetko, čo treba na tetovanie; atramenty ležali na tácke na stojane. „Dnes neurobíme celý dizajn,“ oznámil.

„Prečo to robíš?“

„Pretože žiadna záhrada nemôže zostať bez motýľov.“

„Nemohli by sme sa zhovárať bez metafor?“

Zasmial sa, bol to plný, prirodzený smiech. Tento muž sa veľmi rád smial a zrejme nenachádzal dosť príležitostí na to, aby sa mohol schuti zasmiať. Vždy vyzeral nadšený, keď sa mu naskytla príležitosť. Veci sa učíte postupne, a toto bolo jedno z najdôležitejších zistení, na aké som v súvislosti s ním prišla. Chcel v živote nájsť viacej radosti, ako skutočne nachádzal. „Vôbec ma neprekvapuje, že sa mojej Lyonette páčiš. Podobne ako ona, aj ty máš silného ducha.“

Na to som odpoveď nemala, nedokázala som povedať nič zmysluplné.

Opatrne sa mi prstami ponáral do vlasov, krútil ich, ťahal na plecía. Potom zdvihol kefu. Česal ma, až kým som ich nemala celkom hladučké, dokonca pokračoval aj potom. Myslím, že aj toto mu robilo nevýslovný pôžitok. Česanie vyvoláva jednoduchú radosť. Ide o to, že vám to ten druhý dovolí. Napokon mi vlasy stiahol do chvosta, zviazal obyčajnou gumičkou a vypol do ťažkého drdola. Ten zaistil ozdobnou textíliou a sponkami s gumenými guľôčkami na konci.

„A teraz si, prosím, znova ľahni na brucho.“

Poslúchla som. Keď odo mňa odstúpil, zazrela som vyžehlené kaki nohavice a košeľu na gombíky. Potom mi obrátil hlavu tak, aby som sa naňho nedívala. Lícom som sa opierala o kožu, ramená a ruky mi ležali voľne pri tele. Nemôžem povedať, že by som sa cítila pohodlne, no dalo sa to vydržať. Keď som dokázala ležať bez pohnutia, jemne ma ťapol po zadku. „Uvoľni sa,“ prikázal mi. „Ak budeš napätá, bude ťa to viac bolieť a dlhšie sa to bude hojiť.“

Zhlboka som sa teda nadýchla, nútila sa uvoľniť. Zatínala som a rozovierala päsť, s každým otvorením som si trochu

uvoľnila chrbát. Sophia nás naučila, že ak nechceme, aby sa Whitney pravidelne nervovo zrútila a...

„Sophia? Whitney? Ďalšie dievčatá, ktoré tam boli s vami?“ Ed-
dison jej skočí do reči.

„Áno dievčatá. Hoci Sophiu by som skôr nazvala ženou.“
Dievčina si znova chlipne a pozrie, koľko vo fľaši zostalo.
„Vlastne aj Whitney. Takže ženy.“

„Ako vyzerajú? Ich mená môžeme porovnať s...“

„Nie sú zo Záhrady.“ Je naozaj ťažko posúdiť, čo sa skrýva
v jej pohľade, ktorý hodí na Eddisona – rovnakým dielom sa
v ňom mieša ľútosť, pobavenie i výsmech. „Viete, predtým som
mala vlastný život. Nezačalo sa to pre mňa v Záhrade. Aspoň
nie v tej Záhrade.“

Victor obráti fotku, snaží sa zistiť, koľko musí čosi takéto
trvať. Čosi také monumentálne, také detailné!

„Neurobil to všetko naraz,“ vraví dievčina a sleduje ho, ako
si prezerá vzor. „Začal hrubými líniami, náčrtkom. Potom sa
k tomu nasledujúce dva týždne vracal, dorábal farby, venoval
sa detailom. Keď skončil, bol zo mňa ďalší Motýľ v Záhrade. Bol
ako Boh vytvárajúci si vlastný malý svet.“

„Porozprávajte nám o Sophii a o Whitney,“ vraví Victor,
nemá problém s tým, že na chvíľu prestanú hovoriť o tetovaní.
Má pocit, že vie, čo sa stalo po dokončení vzoru a je ochotný si
priznať, že má z toho strach. Takže to celkom rád odloží.

„Bývala som s nimi.“

Eddison vytiahne z vrecka zápisník značky Moleskine. „Kde?“

„V našom byte.“

„Musíte...“

Victor mu však skočí do reči. „Porozprávajte nám o tom byte.“

„Victor,“ protestuje Eddison. „Veď nám vlastne nedáva žiadne informácie!“

„Niečo nám povie,“ odvetí Victor. „Keď bude na to pripravená.“

Dievčina ich v tichosti sleduje, fľašu s vodou si premiestňuje z ruky do ruky, akoby bola hokejovým pukom.

„Porozprávajte nám o tom byte,“ zopakuje Victor.

Bývalo nás tam osem, všetky sme pracovali v istej reštaurácii. Šlo o obrovský podkrovný byt, tvoril ho jeden priestor, posteľe a truhlice boli zoradené ako v barakoch. Na jednej strane každej posteľe stáli vešiaky na šaty, na druhej strane a dolu pri posteľi zase tyčky na závesy. Nemali sme úplné súkromie, ale dalo sa to vydržať. Za normálnych okolností by ste platili nehorázne nájomné, lenže šlo o príšernú štvrť a bývalo nás tam veľmi veľa, takže sme si na nájomné dokázali zarobiť za večer či dva a zvyšok výplaty sme mohli považovať za vreckové.

Niektoré z dievčat k tomu presne takto pristupovali.

Tvorili sme pračudesný koktail – študentky plus pobehlice plus bývalá prostitútka. Niektoré mali rady takúto slobodu len preto, aby si mohli predstavovať, kým všetkým chcú byť. Iné zas preto, aby mali pokoj. Spolu sme chodievali do práce v reštaurácii a bývali, to je všetko.

Ak mám byť úprimná, bol to malý raj.

Ale pravdaže, niekedy sme sa pohádali; škriepky a bitky a občasné malichernosti sa vyskytli, to áno. No zvyčajne ako prišli, tak aj odišli. Vždy sa našlo dievča, ktoré vám bolo ochotné požičať šaty, topánky či knižku. Pracovali sme, poniektoré z nás študovali, no nedostatkom peňazí sme inak netrpeli; celé mesto nám ležalo pri nohách. Ešte aj mne, čo som vyrastala bez výraznejšieho usmerňovania, sa takáto sloboda videla báječná.

V chladničke boli vždy žemle, pijatika, voda vo fľašiach; v skrinkách zas kondómy a acylpyrín. Niekedy ste v chladničke našli zvyšky objednaného jedla. Zakaždým, keď mali prísť ľudia zo sociálky skontrolovať Sophiu, presvedčiť sa, že sa jej stav zlepšuje, zabehli sme nakúpiť do potravín, schovali sme alkohol i kondómy. Zvyčajne sme jedli vonku alebo nám jedlo priviezli. Keďže sme každý večer pracovali s jedlom, vo všeobecnosti sme sa kuchyni v našom byte vyhýbali. Ako keby v nej vyčíňal mor!

A aby som nezabudla, bol tam aj jeden opilec. Nikdy sme s určitosťou nevedeli, či v tom dome naozaj býval, alebo nie, no popoludní sme ho zvyčajne videli popíjať na ulici a potom každú noc skončil na zemi pred naším vchodom. Nie pred dverami toho domu, pred našimi dverami! Iste bol úchylák! Takže keď sa po zotmení vrátil – čo bolo skoro každú noc –, vybehli sme po schodoch až na strechu a potom zišli po požiarnom schodisku o poschodie nižšie a vliezli dnu cez okná. Náš domáci nám dal vyrobiť zvláštnu zámku na dvere. Všetko preto, že Sophia toho opitého úchyláka ľutovala a aj sa zaňho hanbila. V každom prípade ho nechcela udať policajtom. Vzhľadom na jej rozpoloženie – bývalá prostitútka a narkomanka, ktorá sa snaží prestať, aby jej vrátili deti – sme to aj my ostatné nechali tak.

Tieto dievčatá sa stali mojimi prvými priateľkami. Asi som typy ako ony už stretla, lenže to bolo iné. Nemala som problém strániť sa ľuďi a zväčša som to aj robila. Lenže s týmito dievčatami som pracovala i bývala, takže to bolo... iné.

Bola tu Sophia, ktorá robila každej z nás náhradnú mamu a ktorej, keď som ju stretla, sa už tristo šesťdesiatpäť dní darilo nebrať drogy. Po dvoch rokoch márných pokusov! Mala dve prenádherné dcérky, ktoré zatiaľ žili spolu v náhradnej pestúnskej rodine. Ba čo viac, pestúni plne podporovali Sophiu v jej snahe získať dievčatká späť. V podstate jej dovolili vídať sa s nimi, kedy sa jej zachcelo. Keď to s ňou začalo ísť dolu z kopca, pretože zas dostala chuť niečo si dať, jedna z nás ju naložila do taxíka a zaviezla za dievčatkami, aby si pripomenula, pre koho na sebe tak ťažko pracuje.

No a potom tam bola Hope a jej malý slepý nástroj, Jessica. Hope dostávala nápady, bola energická, plná entuziazmu, no a Jessica súhlasila so všetkým, čo Hope povedala či urobila. Hope naplnila byt smiechom a sexom a ak Jessica použila sex na to, aby mala o sebe samej lepšiu mienku, nuž potom jej Hope aspoň ukázala, ako sa dá poriadne si užiť. Keď som sa k nim nastáhovala, boli to vlastne decká – šesnásťka a sedemnásťka.

Aj Amber mala síce len sedemnásť, no na rozdiel od tých dvoch si dokázala veci plánovať. Nechala sa prehlásiť za emancipovanú mladistvú, aby sa dostala zo systému náhradných pestúnskych rodín, urobila si skúšky zo všeobecného vzdelania a začala študovať na miestnej strednej škole, aby získala potrebnú kvalifikáciu v humanitnom smere a mohla pokračovať ďalej, vybrať si nejakú špecializáciu. Tiež sme tam mali Kathryn, o pár rokov staršiu, ktorá nám nikdy ani slovom nespomenula,

ako žila predtým. Nehovorila vlastne o ničom. Niekedy sme ju dokázali presvedčiť, aby sa k nám v niečom pripojila, no sama nikdy nič nepodnikla. Keby nás osem niekto postavil k stene a spýtal sa, ktorá z nás pred niečím či niekým uteká, vždy by niekto namieril prst na Kathryn. Nikdy sme sa jej však na to nespýtali. Jedným zo základných pravidiel v byte bolo, že sme jedna druhú nenútili hovoriť o vlastnej minulosti. Všetky sme totiž mali dačo na rováši.

Whitney som už spomenula, a to v súvislosti s pravidelnými nervovými zrúteniami. Študovala na vysokej psychológii, no bola hrozne nervózna. A citlivka! Nie síce v negatívnom zmysle slova, skôr čosi ako „nezvládam stres“. V prestávkach medzi semestrami bola super. Počas študijných týždňov sme sa s dievčatami striedali a pomáhali jej trocha sa upokojiť. Aj Noémie bola študentka. Lenže to, čo študovala, bolo tou najnepotrebnejšou vecou na svete! Fakt by som povedala, že šla na výšku len preto, lebo dostala štipendium. A že jej vysokoškolský diplom z angličtiny poskytne výhovorku, aby mohla *veľa* čítať. Našťastie nám hojne a bez problémov požičiavala knihy.

Bola to práve ona, ktorá mi druhý týždeň v reštaurácii spomenula ten byt. Bola som vtedy v City tretí týždeň, ešte som bývala v hosteli, každý deň som si brala so sebou do práce všetko, čo som mala. Práve sme boli v malilinkej miestnosti pre zamestnancov, kde sme sa zvykli prezliekať z uniforiem. Tú svoju som si nechávala v reštaurácii – pre prípad, že by mi niekto potiahol veci, kým spím. Tak aspoň budem môcť ďalej chodiť do práce! Každá z nás sa tam prezliekala. Naša uniforma – dlhé šaty a vysoké podpätky – totiž nebola vhodná na cestu domov.

„Takže... dá sa ti teda veriť, áno?“ spýtala sa ma Noémie bez okolkov. „Čiže – neokrádaš pomocníkov v reštaurácii, ani hostesky, ani nikomu nič nešlohneš z miestnosti pre zamestnancov a k drogám ani nepáchneš...?“

„Kam mieriš?“ Natiahla som si podprsenku, vzadu ju zapla a ponaprávala, aby mi dobre sedela. Život v hosteli vás naučí veľmi sa neokúňať. A to ešte utuží tá malilinká miestnosť pre zamestnancov a počet žien, čo tu robia, a musia sa tam prezliecť.

„Rebekah povedala, že si vlastne prišla z ulice. Vieš, že niektoré z nás bývame spolu, však? Nuž teda, máme ešte voľnú posteľ.“

„To je pravda, nežartuje!“ zvolala Whitney, uvoľňujúc si hrdzavozlaté vlasy zo zapleteného drdola. „Máme posteľ.“

„A aj truhlicu na veci,“ zachichotala sa Hope.

„Už sme o tom raz hovorili. Rozmýšľame, či by si sa nechcela k nám nasťahovať. Nájomné je za tri stovky mesačne vrátane plynu a elektriny a všetkého ostatného.“

Nebola som v City až tak dlho, no toľko som vedela, že je to celkom nemožné. „Tri stovky? Čo sa dá prenajať za tri stovky?“

„Celkové nájomné je dvetisíc,“ vysvetlila Sophia. „Tri stovky sú podiel na nájomnom. Zvyšok je na účty za teplo, svetlo a tak.“

To sa mi už pozdávalo viac. Teda okrem toho, že... „No a – koľko vás tam býva?“

„Bola by si ôsma.“

Čo vlastne nebude až také odlišné od bývania v hosteli. „Môžem s vami zostať túto noc, aby som videla, aké to je, a rozhodnúť sa zajtra?“

„Jasné!“ Hope mi podala džínsovú sukňu, ktorá mi len tak-tak zakryla nohavičky.

„To nie je moja sukňa,“ povedala som jej.

„Viem, no myslím, že v nej budeš na zjedenie!“ Aj tak už mala jednu nohu v mojich nadrozmerných menčestrákoch a tak namiesto toho, aby som sa hádala, som vkľzla do jej sukne a povedala si, že sa nesmiem priveľmi predkláňať. Hope bola samá oblinka, možno až príliš kyprá, takže som si mohla sukňu potiahnuť nižšie, až na boky, a tak jej trocha pridať na dĺžke.

Keď majiteľ reštaurácie videl, že odchádzam spolu s dievčatami, rozžiarili sa mu oči. „Takže teraz bývaš s nimi, áno? Čo znamená, že si v bezpečí, je tak?“

„Zákazníci už odišli, Guilian.“

Potľapkal ma po pleci, tentoraz sa vzdal talianskeho prízvuku. „Sú to dobré dievčatá. Som rád, že budeš bývať s nimi.“

Jeho názor mi veľmi pomohol pri rozhodovaní, dokonca ešte predtým, než som ten byt videla. Keď som Guilianu uzrela prvý raz, pôsobil na mňa ako prísny, no férový chlapík. A ukázalo sa, že som sa nemýlila – veď ponúkol skúšobný týždeň dievčatu, ktoré si nosí veci vo vaku a na pracovný pohovor príde s kufrom! Predstieral, že je Talian, pretože si vraj potom zákazníci myslia, že jedlo je lepšie.

Lenže bol to vysokánsky zavalitý ryšavec s rednúcimi vlasmi a fúzmi, ktoré mu celkom zhltili hornú peru a teraz sa chystali aj na zvyšok tváre. Veril, že je lepšie utvoriť si o človeku mienku nie podľa slov, lež činov, a podľa toho ľudí aj hodnotil. Na konci môjho prvého týždňa v reštaurácii mi jednoducho podal rozpis šicht na ďalší týždeň. Atramentom napísané som tam zbadala aj moje meno!

Keď sme odchádzali, boli tri ráno. Naučila som sa naspamäť názvy ulíc i odchody vlakov. Keď sme sa ocitli v štvrti, v ktorej bývali, nebola som až taká nervózna, aká by som mala byť. Boli sme na nohách celé hodiny, navyše na vysokých podpätkoch. Teraz sme sa museli vyštverať po schodoch až na vrchné podlažie a na strechu, preplieť sa pomedzi terasový nábytok, zakryté grily, a dokonca aj cez bujnú záhradku v kúte, kde, ako sa zdalo, niekto pestoval marihuanu! Potom sme zas po požiar-nych schodíkoch museli zostúpiť o poschodie nižšie. Ocitli sme sa pred množstvom okien. Sophia vsunula do zámky kľúč a Hope mi porozprávala ságu o večne opitom úchylákovi na chodbe, celý čas sa pri tom chichotala.

Aj v hosteli sme mali zopár takých...

Bol to obrovský, otvorený a jasne definovaný priestor so štyrmi posteľami pozdĺž každej bočnej steny, s niekoľkými gaučmi uprostred, jedným vedľa druhého, zoskupenými do štvorca. V kuchyni stál ostrovček, ktorý ju oddeľoval od izby. Boli tam aj dvere do kúpeľne s veľkou otvorenou sprchou s desiatimi hlavicami natočenými rôznymi smermi.

„Nevypytujeme sa veru na ľudí, čo tu žili pred nami,“ povedala opatrne Noémie, ako ma tadiaľ prevádzala. „Je to len sprcha, žiadne orgie.“

„Naozaj?“

„Ale čo! S tými hlavicami si užívame! O to predsa ide!“

Napriek svojmu rozpoloženiu som sa usmiala. S dievčatami bola v práci zábava, v kuchyni vždy vtipkovali, doberali sa, hádzali jedna druhej komplimenty, odventilovávali sa, pokiaľ šlo o otravných zákazníkov, flirtovali s kuchármi a umývačmi riadu. Za posledné dva týždne som sa usmievala viac, než si kedy pa-